

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. Et an ille possit qui scit, se post medium noctis fuisse jejunum, sed dubitat, an postea aliquid de cibo, vel potu deglutiverit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Communionem, tibi que incumbit onus probandi, quod non comederis post medium noctis, sicut, quod est exemplum C. de Lug. si quis sciat, se vovisse, & dubitet, an ante, vel post septennium, tenetur voto, & onus probandi, quod fuerit ante septennium, incumbit voventi. Rursum si ego ex obligatione tibi nummum dare debeo singulis diebus totius anni, & hodie jam tibi nummum dedi; tu verò petis alterum, quando dubitatur, an sit jam altera dies, debes probare, jam finitum esse priorem diem, quia de solutione constat, sed non de die nova, quæ tibi dat jus ad aliam solutionem petendam.

Pari modo, si habes jus ad communicandum tantum semel singulis diebus, prout de facto habes, & hodie jam communicasti, postea dubites, an sit media nox, & an rursus communicare possis pro die altera, tibi incumbit onus probandi; quia de Communionem constat, sed non de inceptioe novæ diei, quæ dat tibi jus ad novam Communionem: ergo pariter, qui certus est de comestione, & dubitat de inceptioe novæ diei post comestionem, non poterit communicare; quia sicut solutio semel facta jus aufert ad exigendum iterum debitum eadem die, & sicut Communio tollit jus ad alteram Communionem eadem die; ita comestio facta aufert tibi

jus ad comunicandum eadem die, nisi probaveris novam diem incepisse post factam comestionem.

Unde colligi potest responsio ad rationem primam sententiæ oppositæ; negatur enim, quod homo habeat libertatem, & jus absolutum communicandi, nisi probata dignitate, & jejunijs tanquam qualitate requisita ad Communionem, quando scit, se comedis, & semel ea die communicasse; tunc enim ipse probare debet incepisse novam diem post comestionem.

Ad secundam R. Legem, seu præceptum jejune sumendi S. Eucharistiam, esse hic in possessione, ut modo dictum est, semperque obligare per se, & nisi aliunde constat de licentia, vel post comestionem factam probetur hic jejunijs requisitum.

Ad 2. Q. An communicare, vel celebrare possit, qui scit post mediam noctem se fuisse jejunum, sed dubitat an postea aliquid de cibo, vel potu in stomachum descendit?

Negativam sententiam docent Th. Sanch. Oviedo, Salas, Fagund. Rodriq. aliique, qui ad dubium, & questionem præcedentem negativè responderunt, à quibus recedit C. de Lug. putans, &

probans, magnum esse discrimen inter illud, & hoc prælens dubium. Ratio negativæ sententiæ est; quia jejunium prærequiritur ut conditio ad participandum illud Dei beneficium: ergo qui vult illius particeps fieri, debet probare se habere conditionem requisitam; sicut in foro externo, qui vult frui beneficio, quod nobili conceditur, se nobilem probare debet.

Affirmativam sententiam, quòd inposito casu liceat communicare, vel celebrare, docet Lugo l.c. & à fortiori illi, qui cum Laym. Dicastill. Carden. Pasqual. &c. etiam in dubio præcedente affirmativam sunt amplexi. Ratio est, quia, qui ita dubitat, certus est, quòd fuerit jejunus post medium noctis, habetque jus certum semel communicandi pro illa die, nec tenetur positivè probare se esse idoneum, sed satis est, quòd sciat, se fuisse idoneum, & non sciat, se non esse amplius; nam sic manet in possessione suæ libertatis, & juris certi, quod habuit, donec ei contrarium probetur, & à sua possessione dejiciatur; ad eum modum, quo in foro externo condemnari debet ille, cui incumbit onus probandi, & adversa pars absolvi, si manente dubio deficiat probatio; atque adeò dum manet dubium, an talis comederit, nec ne, nihil probatur contra ipsum, ejusque jus certum,

quod priùs habebat, quodque non scit se amisisse, nec contrarium probatur; sicque absolvendus, & ad communionem admittendus erit.

Sententià hæc utique verè probabilis est, imò probabilior opòpositâ negativâ, ad cujus rationem in contrarium allatam respondere potest, dist. conseq. nisi sciat ante medium noctis se fuisse jejunum, & jus tunc habuisse ad Communionem, C. C. secus, n. c. nam tunc non debet ipse probare positivè qualitatem, & conditionem, quam scit se habuisse, sed sufficit, si se negativè habeat, quia tunc solùm paratus venit ad sui defensionem, manetque in possessione juris certi præhabiti, donec ab illa positivè ab adversario deturbetur.

Ad 3. Q. Complures rectè 257
cum Lug. l. c. Diana tr. 13. R. 54. Castro Palao tom. 1. tr. 2. D. 2. p. 7. Negativè respondent, quia jejunium naturale incipit à puncto mediæ noctis, quæ apud nos est hora duodecima; hora autem duodecima ad primum horalogii ictum jam completa est, & terminata, & jam incipit tempus sequentis horæ; nam ictus non ante incipiunt, quàm hora sit finita, & absoluta, quæ hora cum unico pulsû, seu ictu indicari non possit, ideo ictus multiplicantur, &
repe-